

Erzsébetfalva, 1908. július 15. – Budapest, 1950. október 28.

Két középiskolai osztály elvégzése után festő és mázó segédlevelet szerzett; mázósegédként kereste kenyerét. 1932-től az építőmunkások szakszervezetének tagja. 1933-ban csatlakozott a Kommunista Ifjúság Magyarországi Szövetségéhez. Kiskunhalason az MSZDP függetlenített párttitkára volt. A második világháború alatt részt vett a függetlenségi, majd az ellenállási mozgalomban. 1944-ben letartóztatták, elítélték, két hónapos börtönbüntetését a Margit körúti fogházban töltötte. Szabadulása után internálták, megszökött, és 1944. október 23-ig, Kiskunhalas felszabadításáig illegalitásban élt. Ekkor belépett a Magyar Kommunista Pártba, kinevezték a város parancsnokává, ő lett a helyi nemzeti bizottság titkára. December közepén Kiskunhalas képviseletében választották be az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Ő lett a negyedik kommunista tagja a nemzetgyűlés politikai bizottságának. 1944 decemberében megbízták az MKP Duna–Tisza közti területi bizottsága vezetésével. 1945 januárjában megvádolták, hogy tagja volt a Demény frakciónak. 1945. márciusban letartóztatták, de miután a vád hamisnak bizonyult, szeptemberben szabadlábra került. 1946-tól az MKP Somogy megyei titkára 1948 májusáig, ekkor leváltották. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon az MKP Somogy megyei listájáról jutott be a törvényhozásba. 1949. áprilistól haláláig a Népjóléti Minisztérium államtitkáráként dolgozott.